

Михайло Дмитрович Драган (1899-1952) – український мистецтвознавець.

Життєвий шлях

(21 листопада 1899, Тустановичі – 8 березня 1952, Львів) – видатний український мистецтвознавець, дослідник стародавнього українського мистецтва та доктор філософії. Народився в селі Тустановичі (тепер Івано-Франківська область). Навчався у Львівському університеті, де вивчав історію мистецтва під керівництвом професора Івана Свенціцького.

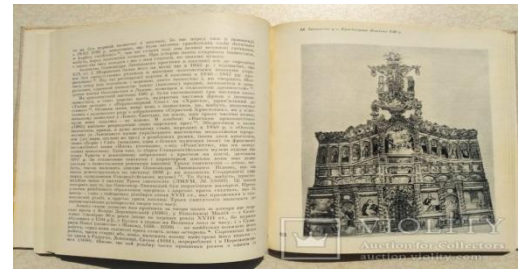
Наукова діяльність

Наукова діяльність Михайла Драгана була зосереджена на дослідженні стародавнього українського мистецтва. Він опублікував понад 100 наукових робіт, присвячених архітектурі, живопису, іконопису та декоративно-ужитковому мистецтву. Одними з найважливіших його праць є:

- **"Українське мистецтво"** (1937) – фундаментальна праця, що охоплює всю історію українського мистецтва від найдавніших часів до сучасності.
- **"Архітектура Галичини"** (1943) – детальне дослідження архітектурної спадщини Галичини, що містить унікальні фотодокументи того часу.
- **"Українська ікона"** (1948) – глибоке дослідження історії та стилів українського іконопису.

Працюючи багато років у львівських музеях, він обійшов з фотоапаратом майже всю Галичину і зібрав чимало цінних матеріалів з історії українського мистецтва. Його монографія "Українські дерев'яні церкви" (1937) є першим фундаментальним дослідженням про нашу народну архітектуру.

Михайло Драган мав особливу поставу науковця, яка виводить його дослідження на рівень світової науки. В історії українського мистецтва саме праці М. Драгана є тим щаблем, на якому може бути побудований наступний етап розвитку студій мистецької культури українських земель.

Педагогічна діяльність

Крім наукової діяльності, Михайло Драган був видатним педагогом. Він викладав історію мистецтва у Львівському університеті, Інституті мистецтвознавства, фольклору та етнографії при Академії наук УРСР та Львівському поліграфічному інституті.

Михайло Драган сформував цілу когорту українських мистецтвознавців. Серед його учнів і послідовників — Віра Свенціцька, Людмила Міляєва, Павло Жолтовський, Григорій Логвин та багато інших.

С. Гординський написав та видав у 1973 р. у Торонто українською, англійською та німецькою мовами книгу «Українська ікона XII—XVIII століть», у якій використав фотографічний матеріал М. Драгана.

1989 року з нагоди 90-річчя вченого-музеєзнавця у Львові відбулась наукова конференція та видано каталог. У червні 1996 р. музей «Дрогобиччина» і науково-культурологічне товариство «Бойківщина» організували в Дрогобичі перші Драганівські читання «Сакральне мистецтво Бойківщини». Матеріали цих читань видрукувані у збірнику. На вшанування пам'яті про Михайла Драгана до 100-річчя від дня його народження Державним комітетом зв'язку та інформатизації України випущений поштовий художній конверт із його зображенням (художник Крислач. І. М.), його іменем названа одна із вулиць Львова та Борислава.

Михайло Драган багато подорожував. Окрім Галичини, він відвідав Францію, Велику Британію, Німеччину, Швецію, Нідерланди, Туреччину, де знайомився з мистецтвом цих країн.

Протягом усієї наукової діяльності писав статті про архітектуру, досліджував українські ікони, дерев'яні церкви. Його сім'ю було репресовано і вислано на 10 років поселення у Казахстан. Похований М. Драган на Личаківському кладовищі